

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.764 van 23 maart 2018
in de zaak A. 224.520/XIV-37.636**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Hajarpi Chatchatrian
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Langestraat 46/1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 12 februari 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 197.568 van 8 januari 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 16 februari 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel zijn als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest waarmee met hervormingsbevoegdheid uitspraak wordt gedaan over een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen over een asielaanvraag. Verzoeker wijst te dezen dan ook verkeerdelijk naar een “wettigheidscontrole” door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. Artikel 39/76, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) laat de partijen inderdaad toe door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis te brengen.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mede in overweging genomen dat de waarde van de verklaringen van de Somalische ambassade “wordt [...] ondergraven doordat verzoekster het, hoewel deze stukken dateren van enige tijd voor de indiening van het verzoekschrift, klaarblijkelijk niet de moeite vond om deze stukken reeds bij het verzoekschrift te voegen”. Vervolgens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in aanmerking genomen dat verzoeksters naam op de stukken van de Somalische ambassade op een andere wijze wordt geschreven dan de wijze die volgens verzoeksters eigen verklaringen de juiste is, dat in die stukken wordt verwezen naar verzoekster als een man, dat die stukken nadrukkelijk blijken te zijn gebaseerd op verzoeksters verklaringen in België over haar identiteit en herkomst en dat de stelling in de attesten als zou de ambassadeur eveneens afkomstig zijn van Barawe, verzoeksters geboorteplaats hebben bevestigd en zowel verzoekster als haar ouders hebben gekend, niet te verifiëren valt en onwaarschijnlijk is, gelet op de informatie die over de ambassadeur te vinden is op de website vermeld op de attesten.

Met die beoordeling heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de door verzoekster aangebrachte nieuwe elementen verworpen omdat ze niet bij het verzoekschrift tot beroep waren gevoegd. Hij heeft integendeel deze elementen grondig onderzocht, waarbij hij soeverein de bewijswaarde van de attesten van de Somalische ambassade beoordeelt en in die beoordeling onder meer het feit vermag te betrekken dat verzoekster die de stukken niet eerder heeft overgelegd.

Betreffende de afkomst van de Somalische ambassadeur, het feit dat hij afkomstig zou zijn van Barawe en dat hij verzoekster en haar ouders zou hebben gekend, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de eerste plaats “dat deze stelling

niet te verifiëren valt”. Verder merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat die stelling, “gelet op de informatie die over de ambassadeur is opgenomen op de website vermeld op de attesten, onwaarschijnlijk is”. Daarmee heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zijn in artikel 39/2, § 1, van de vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid overschreden door zelf een aanvullend onderzoek uit te voeren, doch hij heeft zich beperkt tot een onderzoek van de inhoud van het kwestieuze stuk zelf, dat de verwijzing naar die bepaalde website bevat.

De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de feiten te treden en hij vermag dus niet de beoordeling van de als nieuw element bijgebrachte informatie over te doen in de plaats van de rechter ten gronde.

Verzoekster toont met die kritiek dan ook geen schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet omdat haar ten onrechte de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zouden zijn ontzegd.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond wat de voorgehouden schending van de aangevoerde bepalingen uit de vreemdelingenwet betreft.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op drieëntwintig maart tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams